

„Повѣхнала та изсѣхнала.

Никола, като по-безгласенъ, само го придружаваше и ся прокликваше, като пжлнеше на другаря си чибучето, кое-то тжй сега раскошно пушеше. Тѣмъ сега нѣщо тѣжи и като на прѣдъ не бързжтъ: неговы-тѣ (Жельови) роднины бѣхж напѣлнили дисачкы-тѣ имъ съ хлѣбъ, юстѣ и въ бѣгличкж винце. Тукъ тамъ тѣ ся въспирахж подъ нѣкое сѣнчясто дърво за да си поодпочинжтъ съ дружинж-тж. Тѣ си измѣквахж полегычка чотуркж-тж и, съ наздравяваніе единъ на другыго, шяхж вино за да си уста-та расхладятъ и сърдце развеселятъ.

—Шій, Никола, извика Желе, шій не бой ся, полека-лека до вечерж ные сме сѣкой удома— удома си въ Шюменъ.

Булка-та и Станка при това ся поотдалечавахж на стърнж и поглѣдвахж, ще ли видятъ отъ нѣйдѣ си Петра и Василя. Нъ тѣ бѣхж вѣчь далечъ отъ тѣхъ. На засѣхналы-тѣ тѣхны устны ся изображява часто радостна усмихка: още малко и тій вѣчь ще ся въ Шюменъ, съвсѣмъ свободно и при оныя, коихъ никога не ся надѣяхж да видятъ.... Криволицы-тѣ на рѣкж-тж камчій отъ далечъ са лспаха, силно-то имъ течение правеше шюмъ, що ся чюваше отдалечъ. Дружина-та ся спрѣхж край рѣкж-тж; вода-та бѣше дълбока, що никакъ не можешы ся примива пешкомъ.